OPETUS- JA KULTTUURIMINISTERIÖ
Hallitusneuvos Anna Vuopala, 7.12.2022

Opetus- ja kulttuuriministeriön vastine liikenne- ja viestintävaliokunnalle 8.12.2022

Johdanto

Liikenne- ja viestintävaliokunnalle on annettu tekijänoikeuslain ja sähköisen viestinnän palveluista annetun lain muuttamisesta annetun hallituksen esityksen (HE 43/2022 vp) osalta yhteensä 20 kirjallista lausuntoa. Lausuntoja on saapunut valiokunnalle useaan otteeseen kevään 2022 aikana, myös samoilta asiantuntijoilta. Opetus- ja kulttuuriministeriö (OKM) on toimittanut valiokunnalle vastineen jokaisesta lausunnosta sekä myös täydentävän vastineen valiokuntaneuvoksen kysymyksiin.

Yhteenvetona kirjallisten lausuntojen tarkastelun jälkeen ministeriö toteaa, että verkkolähetysdirektiivistä ja sen tulkinnasta esitetyt lausunnot eivät aiheuta muutostarpeita hallituksen esityksessä esitettyihin säännöksiin.

Säännökset perustuvat direktiivin edellyttämien muutosten voimaansaattamiseen kansallisessa laissa. Samalla sääntelyä on ehdotettu muutettavaksi teknologianeutraaliksi ja nykyistä virtaviivaisemmaksi hyödyntämällä direktiivin kansallista liikkumavaraa.

Hallituksen esitys (HE 313/2022) eduskunnalle laeiksi tekijänoikeuslain ja sähköisen viestinnän palveluista annetun lain muuttamisesta annetun hallituksen esityksen (HE 43/2022 vp) täydentämisestä annettiin 30.11.2022. Täydentävä hallituksen esitys sisältää perustuslakivaliokunnan edellyttämät muutokset tekijänoikeuslakiin esitettyihin lainmuutosehdotuksiin alkuperäisessä hallituksen esityksessä.

Oheinen liikenne- ja viestintävaliokunnan pyytämä vastine koskee nimenomaisesti verkkolähetysdirektiiviin perustuvia lainmuutosehdotuksia. Se on neljäs liikenne- ja viestintävaliokunnalle asiassa annettu vastine. Aiemmissa OKM:n vastineissa on analysoitu valiokuntaan saapuneita lausuntoja. Tässä vastineessa tarkastellaan aiempia vastineita täydentäen direktiivin sallimaa liikkumavaraa direktiivin Suomelle asettamien velvollisuuksien ja mahdollisuuksien näkökulmasta.

Muut valiokunnat

Syyskuussa annetussa lausunnossa (TaVL 43/2022 vp) talousvaliokunta piti ”tärkeänä, että tekijänoikeussääntelyssä otetaan tasapainoisella tavalla huomioon eri osapuolten intressit. Tavoitteena tulee olla mahdollisimman selkeä ja yksiselitteinen lainsäädäntö, vaikka direktiivien ja tekijänoikeuslain tulkinta tuleekin todennäköisesti muovautumaan monin osin vasta tuomioistuinten oikeuskäytännön kautta.

Talousvaliokunnan näkemyksen mukaan tekijänoikeuslainsäädännön tulee olla lähtökohdiltaan mahdollistavaa ja teknologianeutraalia. Talousvaliokunta katsoo, ettei sääntelyssä tule rajoittaa sopimusvapautta siltä osin kuin se ei ole välttämätöntä. *Näin ollen esimerkiksi verkkolähetysdirektiivin täytäntöönpanoon liittyvissä säännöksissä kollektiivihallinnoinnin tulee olla ainoastaan täydentävä lisensiointimuoto tilanteissa, joissa direktiivi mahdollistaa suoran sopimisen eri osapuolten välillä.*

Talousvaliokunta korostaa aiempia lausuntojaan vastaavasti tekijänoikeusmarkkinoiden tasapainoisten kilpailuolosuhteiden merkitystä. Sisältöjen laillinen saatavuus sekä toimivat ja tasapainoiset tekijänoikeusmarkkinat ovat merkityksellisiä niin luovan alan kuin kuluttajien näkökulmasta.”

Perustuslakivaliokunta ei ottanut lausunnossaan (PeVL 58/2022 vp) kantaa verkkolähetysdirektiiviin perustuvien säännösten muuttamistarpeeseen perusoikeuksien tasapainon kannalta. *Kappaleessa 24 valiokunta viittaa siirtovelvoitteeseen ja sitä koskevan lainsäädännön uudistamistarpeeseen.*

”Perustuslakivaliokunnan saaman selvityksen mukaan ohjelmien jakeluvelvoitetta koskeva lainsäädäntö on osin hajanaista ja kuuluu eri ministeriöiden toimialoihin, mikä voi olla omiaan vaikeuttamaan jakeluvelvoitteen kokonaisvaltaista arviointia.” Lausunnon johdosta OKM toteaa, että tekijänoikeuslain 25 i §:ää ei ole verkkolähetysdirektiivin voimaansaattamiseksi ole tarpeen muuttaa. Kappaleessa 29 valiokunta toteaa edel*leen: ”Tekijänoikeuslainsäädäntöön kohdistuu valiokunnan mielestä edelleen erityisiä selkeyden ja ymmärrettävyyden vaatimuksia, mikä tulisi ottaa huomioon sääntelyä valmisteltaessa.”*

Sivistysvaliokunta on tekijänoikeuslain muutoksia käsittelevä mietintövaliokunta. Mahdolliset muutokset verkkolähetysdirektiivin voimaansaattamiseksi voidaan sivistysvaliokunnan valiokuntaneuvoksen mukaan tehdä eduskunnassa.

Direktiivin edellyttämät lainmuutokset

Tekijänoikeudella suojattujen teosten tai muiden suojankohteiden käyttäminen edellyttää tekijän tai muun oikeudenhaltijan lupaa. Tekijänoikeusjärjestelmässä tavanomaisin oikeuksien lisensiointitapa on suora sopiminen. Kollektiivista oikeuksien hallinnointia (pakollista kollektiivihallinnointia, sopimuslisenssiä) tarvitaan etenkin silloin, kun kaikkia lupia ei ole mahdollista saada suoraan oikeudenhaltijoilta.

Verkkolähetysdirektiivi (EU) 2019/789, jäljempänä direktiivi, koskee edelleenlähettämisen, oheispalveluiden ja suoran siirron tilanteita. Direktiivissä ei säännellä muita televisio- ja radio-ohjelmien lähettämisen tilanteita, esimerkiksi alkuperäistä lähettämistä. Direktiivi täydentää vuonna 1993 annettua EU:n satelliitti- ja kaapelidirektiiviä (93/83/ETY), jossa säädetään pakollisesta kollektiivisesta hallinnoinnista mainittuja ohjelmien välitystapoja koskien. Verkkolähetysdirektiivin mukainen kansallisen voimaansaattamisen määräaika on kulunut umpeen 7.6.2021. Jotta Suomi välttyisi sanktioilta, direktiivin edellyttämät kansalliset lainmuutokset tulisi saattaa voimaan mahdollisimman pian.

Edelleenlähettäminen

Direktiivin 2 artiklassa määritellään, muun muassa mitä on edelleenlähettäminen ml. sen kriteerit. Voimassaolevaan 25 h §:ään sisältyvät pääosin kaikki edelleenlähettämisen kriteerit, ja lisäksi esityksen perusteluihin (s. 91) on otettu suora sitaatti direktiivin 2 artiklan 2 kohdan a-alakohdasta. Hallituksen esityksen mukainen 25 h § täyttää direktiivin vaatimukset. Suomalaisen ja pohjoismaisen lainsäädäntöperinteen mukaisesti pykälän muotoilussa ei toisteta direktiivin määritelmää eikä sanamuotoa sanatarkasti. Säännöksessä ei myöskään nimenomaisesti mainita, että edelleenlähettäjän on oltava muu toimija kuin alkuperäisen lähetyksen lähettäjä. Tämä elementti sisältyy tekijänoikeuden kansainvälisen sopimusjärjestelmän sopimuksiin (Bernin konventio ja Rooman konventio), mutta EU:n direktiiveissä ei aikaisemmin ole ollut tällaista nimenomaista säännöstä, eikä sitä löydy myöskään Ruotsin tai Tanskan vastaavasta sääntelystä.

Pakollinen kollektiivinen hallinnointi

Direktiivin 4 ja 5 artikloissa edellytetään, että edelleenlähettämistä koskeva **pakollisen kollektiivisen hallinnoinnin sääntely** ulotetaan myös suljetussa IPTV-, eli laajakaistaverkossa tapahtuvaan ohjelmien edelleenlähetykseen. Poikkeuksena tästä ovat lähettäjäyrityksen omat lähioikeudet (TekL 48 §) ja sen hankkimat oikeudet (oma tuotanto) ohjelmien edelleenlähettämiseen. Sääntelyllä tekijöiden sopimusvapautta on rajoitettu, kun kyseessä on muusta ETA-alueen maasta peräisin oleva lähetys ja sen edelleenlähetys. Tällä tavalla on voitu varmistaa, että luvat on mahdollista saada keskitetysti toisessa ETA-maassa tapahtuvaa edelleenlähettämistä varten. Säännökset näitä artikloja vastaavista muutoksista sisältyvät 25 h §:n 1 ja 2 momentteihin (*Radio- ja televisiolähetysten edelleen lähettäminen*).

Suora siirto

Direktiivin 8 artiklassa edellytetään, että kansallisessa laissa säädetään, että luvat suoraa siirtoa koskevassa tilanteessa lähetettäviin ohjelmiin on **kummankin lähetykseen osallistuvan toimijan hankittava erikseen** omien osuuksiensa osalta. Tämän artiklan mukainen säännös sisältyy 50 f §:ään (*Suora siirto*).

Oheispalvelut

Direktiivin 3 artiklassa edellytetään edelleen, että kansallisessa laissa säädetään siitä, että lähettäjäyrityksen tarjoamissa rajat ylittävissä oheispalveluissa (esim. YLE Areena) **sovelletaan lisensioinnin osalta alkuperämaaperiaatetta**. Tämän artiklan mukainen säännös sisältyy 64 b §:ään (*Maantieteelliset rajat ylittävä radion tai television oheispalvelun välittäminen yleisölle*).

Direktiivin sallimat mutta ei edellyttämät lainmuutokset

Direktiivin edellyttämä pakollinen kollektiivihallinnointi on *toteutettu Suomessa 26 §:n mukaisella sopimuslisenssillä (laajennettu kollektiivinen lupa)*. Sopimuslisenssi on tarkoitettu joustavasti mahdollistamaan lupien hankinta tiettyä laissa säädettyä käyttöä varten silloin, kun lupien hankinta ei muutoin olisi mahdollista. Sopimuslisenssi on ollut perinteisesti käytössä Pohjoismaissa. Erityisesti ohjelmien sisältämän musiikin osalta luvat on hankittava kollektiivihallinnoinnin kautta.

Direktiivi sallii lisäksi sen, että pakolliseen kollektiiviseen lisensiointiin perustuva sääntely ulotetaan myös *samasta maasta peräisin oleviin lähetyksiin* (art. 7). Säännöksen selkeyden ja virtaviivaistamisen vuoksi tätä liikkumavaraa on hyödynnetty. Direktiivin sallima ratkaisu on ehdotettu toteutettavaksi säätämällä 25 h §:n 4 momentissa niin, ettei ole väliä, mistä maasta lähetys on peräisin.

Direktiivi sallii myös sen, että kansallisessa lainsäädännössä säädetään vastaavasta kollektiivisesta lisensiointitavasta *myös suoraa siirtoa varten tarvittavien lupien osalta*. Tämä johtuu siitä, että kollektiivinen lisensiointi on käyttäjän kannalta helpompi tapa saada toimintaansa varten tarvitsemansa luvat. Suoraa siirtoa koskeva sopimuslisenssi on ehdotetussa 25 m §:ssä (Radio- ja televisio-ohjelmien suora siirto).

<u>Johtopäätös</u>

Hallituksen esitykseen (HE 43/2022 vp) sisältyvä lainsäädäntöratkaisu on direktiivin edellytysten mukainen. OKM katsoo, että hallituksen esitykseen sisältyviä säännöksiä ei ole tarvetta muuttaa.

Sääntely on luonteeltaan mahdollistavaa ja teknologianeutraalia, eikä se rajoita sopimusvapautta enempää kuin on tarpeen. Direktiivissä mainittu pakollinen kollektiivinen lisensiointi on Suomessa toteutettu sopimuslisenssillä, joka on pakollista lisensiointia joustavampi. *Sopimuslisenssi on luoteeltaan aina toissijainen ja suoraa sopimista täydentävä oikeuksien lisensiointimuoto.* Ehdotettu sääntely ei aiheuta sellaisia kielteisiä vaikutuksia, joita lausunnoissa on tuotu esiin.

Käytännössä ehdotettu lainsäädäntöratkaisu tarkoittaa sitä, että voimassa oleva edelleenlähettämistä koskeva sääntely tekijänoikeuslaissa selkeytyy. Sääntely on direktiivin mukainen. Siinä keskeiset kriteerit sopimuslisenssin käyttämiselle ovat edelleenlähetyksen ”samanaikaisuus” ja ”muuttamattomuus”. Siitä, että kyse on muun kuin alkuperäisen lähettäjäyrityksen toimesta tapahtuvasta toiminnasta, ei ole laissa ollut perinteisesti mainintaa. Hallituksen esityksessä tämä mainitaan perusteluissa. Vastaavasti direktiivin kriteeri siitä, että lähetyksen on oltava ”lyhentämätön”, sisältyy hallituksen esityksessä todetun mukaisesti lähetyksen muuttamattomuutta koskevaan kriteeriin. Ehdotus on myös Ruotsin ja Tanskan tekijänoikeuslakien mukainen.

Mikäli edelleenlähettämistä koskevaa 25 h §:n 1 momenttia halutaan selventää, OKM katsoo, että tämä on tehtävissä pienillä muutoksilla jäljempänä esitetyn mukaisesti.

Mitä tulee tekijänoikeuslainsäädännön vaikeaselkoisuuteen, on todettava, että tekijänoikeuslainsäädäntö perustuu kansainvälisiin yleissopimuksiin ja noin kymmeneen EU-direktiiviin. Se on yhtä monimutkaista kaikissa EU-maissa. Sääntelyä ei ole mahdollista merkittävästi selkeyttää ilman, että taustalla olevia kansainvälisiä sopimuksia neuvotellaan uudelleen. EU:n komissio on pohtinut suoraan sovellettavan asetuksen antamista tekijänoikeudesta koko EU:n alueella. Sitä ei ole vielä toteutettu. Se on kuitenkin todennäköinen kehityssuunta, sillä direktiivit ovat varsin hitaita tapoja muuttaa EU:n sisämarkkinoiden lainsäädäntöä, koska ne edellyttävät kansallista voimaansaattamista jokaisessa jäsenmaassa (ETA-maassa). EU:n komissiolla on toimivalta aineettomia oikeuksia koskevan lainsäädännön osalta ja valta esittää myös kansainvälisten sopimusten muuttamista. Mikäli valiokunta toivoo, että tekijänoikeuslainsäädännön vaikeaselkoisuutta vähennetään, voi Suomi nostaa asian esiin EU-tasolla.

Kirjallisissa lausunnoissa esitetyt pääargumentit

Kirjallisissa lausunnoissa on tuotu esiin lähtökohtaisesti vain direktiivin ulkopuolisia kysymyksiä. Niihin ei oteta tässä yhteydessä kantaa. Direktiivien edellyttämät muutokset on toteutettava mahdollisimman pikaisesti. Muita kuin direktiivistä johtuvia lainmuutostarpeita on mahdollista käsitellä myöhemmin.

Alla esitetään arviota liikkumavarasta, joka direktiiviin sisältyy. Liikkumavaran puitteissa eduskunnalla on mahdollisuus ratkaista, onko hallituksen esityksessä tehtyjä lainmuutosehdotuksia tarpeen muuttaa.

Direktiivin suhde alkuperäiseen lähettämiseen

Direktiivi ei koske alkuperäistä lähettämistä. Sitä varten tarvittavat oikeudet (luvat) voidaan, musiikkia lukuun ottamatta, lisensioida suoraan tuottajien ja lähettäjäyritysten välillä. Musiikki, joka sisältyy ohjelmiin, lisensioidaan lähtökohtaisesti kollektiivisesti. Näin musiikintekijät hyötyvät kaikista tavoista, joilla teoksia käytetään. Lähettäjäyritykset ovat alkaneet yhä enemmän käyttää ohjelmissaan valmiiksi lisensioitua katalogimusiikkia (esim. epidemic sound), millä voi olla vaikutusta kollektiivisen lisensioinnin tarpeeseen.

Syksyn 2021 HE-luonnos sisälsi myös 25 f §:ää koskevia muutoksia. Nämä poistettiin varsinaisesta hallituksen esityksestä, koska ne eivät perustuneet verkkolähetysdirektiiviin. Hallituksen esityksestä ilmenee riittävällä tavalla, mikä on edelleenlähettämisen ja alkuperäisen lähettämisen ero.

Teleoperaattorit jakelevat tv-kanavia asiakkailleen edelleenlähettämällä niitä ”samanaikaisesti ja muuttamatta”. Tätä toimintaa varten ne tarvitsevat luvat tekijöiltä ja lähettäjäyritykseltä. Kaikkien yksittäisten ohjelmien tuottajia on vaikea kattavasti tavoittaa, jotta ohjelmistoa voisi edelleenlähettää. Kaapelikanavat lähetetään pääsääntöisesti ulkomailta, useimmiten kaapelin tai satelliitin välityksellä. Tästä tilannekuvasta ei liene epäselvyyttä.

Kun kyse on kotimaasta peräisin olevan lähetyksen edelleenlähettämisestä, osassa teleoperaattorien lausunnoista väitetään, että kyse ei ole edelleenlähettämisestä vaan alkuperäisestä lähettämisestä. Lähettäjäyritykset ovat alkaneet ostaa oikeudenhaltijoilta kaikkia jakeluteitä varten oikeuksia, ja ne käyttävät kaapelioperaattoreita ”teknisen avun tarjoajina” samaan tapaan kuin maanpäällisten lähetysten osalta Digitaa. Digita lähettää lähettäjäyritysten digitaaliset maanpäälliset lähetykset, koska lähettäjäyrityksillä ei enää itsellään ole tätä lähetystekniikkaa. Suomessa ei ole kaapeliverkoissa omaa lähetystoimintaa harjoittavia toimijoita. Teleoperaattorit itse katsovat toteuttavansa kaapelilähetystoimintaa maanpäällistä lähetystoimintaa harjoittavan alkuperäisen lähettäjäyrityksen ”valvonnassa ja vastuulla”. Tämän johdosta ja kun lähetys on jo lähettäjäyrityksen toimesta lisensioitu

kaikkia jakelukanavia varten ”samalle yleisölle”, sitä ei enää tarvitse teleoperaattoreiden mukaan lisensioida uudelleen eikä siitä tarvitse maksaa kaksinkertaista maksua.

Kopioston näkemyksen mukaan tämä on edelleenlähettämisen ”häivyttämistä” Suomesta ja on EU:n edelleenlähettämistä koskevan sääntelyn vastaista. Kuulemistilaisuudessa YLE totesi, että eduskunnassa tulisi linjata, että kaikkia jakeluteitä koskevat korvaukset on otettava huomioon edelleenlähettämisestä vaadituissa korvauksissa.

OKM katsoo, ettei väite kaksinkertaisesta korvauksesta pidä paikkaansa, sillä se, mitä lähetyskanavia varten luvat on hankittu, ei ratkaise sitä, miten ja kuka ohjelmia lähettää. Mainitusta ”teknisestä avusta” ei ole säännöstä verkkolähetysdirektiivissä. Direktiivin johdantokappale 20 koskee suoran siirron menetelmää, jossa kumpikin toimija itsenäisesti osallistuu yhteen ja samaan lähetykseen. Johdantokappaleessa todetaan sitä koskevassa asiassa, että silloin, jos signaalin jakelija ei osallistu lähetykseen, vaan antaa ”teknisen avun” lähettäjäyritykselle, sen ei katsota osallistuvan yleisölle välittämiseen. Tämä kohta on mainittu ehdotetun 50 f §:n säädöskohtaisissa perusteluissa s. 110.

OKM katsoo, että koska asiasta on käynnissä oikeudenkäynti korkeimmassa oikeudessa (Kopiosto vs. Telia), ei käsittelyn ollessa kesken ole syytä puuttua tilanteeseen lainsäädännöllä tai tekemällä linjauksia maksetuista korvauksista.

Jakeluvelvoitetta koskevan sääntelyn suhde verkkolähetysdirektiiviin

Jakeluvelvoite ei ole tekijänoikeudellista vaan mediaoikeudellista lainsäädäntöä. Siinä on kyse siitä, että varmistetaan, että kussakin taloudessa on saatavilla tietyt avoimessa jakelussa olevat kanavat. Tekijänoikeuslain 25 i §:ssä sallitaan ohjelmiin sisältyvien teosten edelleenlähettäminen tämän velvoitteen mukaisesti. Tässä tilanteessa tekijöille on varattu oikeus korvaukseen. Mikäli lähettäjäyritys ei ole maksanut suoraan oikeudenhaltijoille korvausta edelleen lähettämisestä, korvaus voidaan maksaa ainoastaan 26 §:n 1 momentissa tarkoitetun järjestön, eli Kopioston, välityksellä.

Jakeluvelvoitteen piirissä olevia kanavia on vähennetty ja nykyisin jakeluvelvoite koskee vain Yle 1 ja Yle 2 julkisen palvelun kanavia. Aiemmin liikenne- ja viestintäministeriössä oli valmisteilla lainsäädäntöehdotus, joka koski radiokanavien siirtovelvoitetta (must carry -sääntelyä). Hallituksen esitystä ei kuitenkaan päädytty antamaan tällä hallituskaudella. Liikenne- ja viestintäministeriön mukaan tavoite on kuitenkin, että asiaan palataan seuraavalla hallituskaudella.

Verkkolähetysdirektiivin voimaansaattamiseksi HE 43/2022 vp sisältää seuraavat lainmuutosehdotukset:

25 h § Radio- ja televisiolähetysten edelleen lähettäminen (verkkolähetysdirektiivin 4, 5 ja 7 artikla)

(1 mom.) Radio- tai televisiolähetykseen sisältyvän teoksen saa lähetystä muuttamatta sopimuslisenssin nojalla, siten kuin 26 §:ssä säädetään, lähettää edelleen yleisön vastaanotettavaksi samanaikaisesti alkuperäisen lähetyksen kanssa. Sillä tavalla, jolla edelleenlähetyksen toteuttava osapuoli saa ohjelmasignaalin lähetystoimintaa harjoittavalta organisaatiolta edelleenlähettämistä varten, ei ole merkitystä.

(2 mom.) Mitä 1 momentissa säädetään, ei sovelleta lähetykseen sisältyvän teoksen edelleen lähettämiseen, jos sen tekijä on luovuttanut oikeuden sen edelleen lähettämiseen sille lähettäjäyritykselle, jonka lähetystä edelleenlähettäminen koskee.

(3 mom.) Edellä 1 momentissa tarkoitettua edelleen lähettämistä ja 2 momentissa tarkoitettujen teosten edelleen lähettämistä koskevat luvat on myönnettävä samanaikaisesti. Mitä 1 momentissa säädetään, sovelletaan alkuperäiseen radio- tai televisiolähetykseen riippumatta siitä, mistä valtiosta lähetys on peräisin.

OKM:n muutosehdotus

25 h §:n 1 mom.

HE:
Radio- tai televisiolähetykseen sisältyvän teoksen saa lähetystä muuttamatta sopimuslisenssin nojalla, siten kuin 26 §:ssä säädetään, lähettää edelleen yleisön vastaanotettavaksi samanaikaisesti alkuperäisen lähetyksen kanssa. Sillä tavalla, jolla edelleenlähetyksen toteuttava osapuoli saa ohjelmasignaalin lähetystoimintaa harjoittavalta organisaatiolta edelleenlähettämistä varten, ei ole merkitystä.

Uusi:
Radio- tai televisiolähetykseen sisältyvän teoksen saa ***muu kuin alkuperäinen lähettäjäyritys*** lähetystä muuttamatta sopimuslisenssin nojalla, siten kuin 26 §:ssä säädetään, lähettää edelleen yleisön vastaanotettavaksi samanaikaisesti alkuperäisen lähetyksen kanssa. [Sillä t]Tavalla, jolla edelleenlähetyksen toteuttava osapuoli saa ohjelmasignaalin lähetystoimintaa harjoittavalta organisaatiolta edelleenlähettämistä varten, ei ole merkitystä.

OKM:

- Selvennykseksi tulisi riittää se, että edelleenlähetyksen toteuttaa muu kuin alkuperäinen lähettäjäyritys.
- Määreet ”toimesta, valvonnassa ja vastuulla” sisältyvät kuitenkin verkkolähetysdirektiivin määritelmään 2 artiklassa 2 a kohdassa: 2) ’edelleenlähetyksellä’ yleisön vastaanotettavaksi tarkoitetun toisesta jäsenvaltiosta peräisin olevan alkuperäisen televisio- tai radiolähetyksen samanaikaista, muuttamatonta ja lyhentämätöntä yleisön vastaanotettavaksi tarkoitettua edelleenlähetystä, lukuun ottamatta direktiivissä 93/83/ETY määriteltyä edelleenlähetystä kaapeleitse, kun alkuperäinen lähetys tehdään johtimitse tai vapaasti etenevillä radioaalloilla, satelliittivälitys mukaan lukien mutta verkkolähetys pois lukien, edellyttäen että:
- a) edelleenlähetys suoritetaan muun osapuolen kuin sen lähetystoimintaa harjoittavan organisaation toimesta, jonka toimesta tai jonka valvonnassa ja vastuulla kyseinen alkuperäinen lähetys tehtiin, riippumatta tavasta, jolla edelleenlähetyksen toteuttava osapuoli saa ohjelmasignaalit lähetystoimintaa harjoittavalta organisaatiolta edelleenlähettämistä varten, ja

- b) jos edelleenlähetys tapahtuu asetuksen (EU) 2015/2120 2 artiklan toisen kohdan 2 alakohdassa määritellyn internetyhteyspalvelun kautta, se tapahtuu hallinnoidussa ympäristössä”.
- Koska tekijänoikeuslaissa ei ole määritelmiä koskevaa lukua, pykälässä ei yleensä voida käyttää määritelmätekstiä kokonaisuudessaan. Direktiivin mukaisen edelleen lähettämisen elementit löytyvät kokonaisuudessaan yksityiskohtaisista perusteluista s. 91, eikä edelleen lähettämisen piiriin kuuluvasta toiminnasta jää näin ollen epäselvyyttä.
- Lyhyt muotoilu soveltuu Pohjoismaiseen vakiintuneeseen minimalistiseen sääntelyperinteeseen. Ruotsissa määritelmän puuttuvia osia ei voimaansaattamisen yhteydessä lisätty Ruotsin tekijänoikeuslakiin.

Ei muita selvennystarpeita.